

Gewassen van onreinheid

Ds. J. IJsselstein - Zacharia 13:1

Liturgie:

Psalm 132:5,9

Lezen Zacharia 12 – 13:1

Psalm 48:4,5,6

Psalm 84:3

Psalm 36:3

Geliefde gemeente, de preek van vanmorgen gaat over Zacharia 13:1. Daar lezen we Gods Woord en onze tekst als volgt:

Te dien dage zal er een Fontein geopend zijn voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinigheid.

Het thema van de preek is:

Gewassen van onreinheid

We letten hierbij op twee punten: ten eerste op stromende tranen, en ten tweede op levend water.

Dus: Gewassen van onreinheid.

1. Stromende tranen

2. Levend water

Gemeente, Zacharia 12 gaat over de redding van Jeruzalem.

Maar over welk Jeruzalem hebben we het dan?

In de eerste plaats gaat dit over het *aardse* Jeruzalem, de stad van God. Want Gods beloften, ook voor het volk Israël en de stad Jeruzalem, zijn onberouwelijk, zoals Romeinen 9 tot en met 11 ons leert.

Maar we weten ook dat Paulus in Galaten 4 spreekt over een *geestelijk* Jeruzalem, dat boven is. En in Openbaring 21 spreekt Johannes over het *hemelse* Jeruzalem.

Wat is nu de kern van wat Jeruzalem heet? Dat is dat *de Heere daar woont*.

De Heere woont in Jeruzalem te midden van Zijn volk. In het aardse Jeruzalem woont Hij tussen het overblijfsel van Zijn oude verbondsvolk. In het geestelijke Jeruzalem woont Hij te midden van Zijn gemeente, te midden van Zijn Kerk, hier en in de hemel.

Ik denk hierbij aan de troostvolle woorden uit Psalm 132: *Want de HEERE heeft Sion verkoren, Hij heeft het begeerd tot Zijn woonplaats, zeggende: Dit is Mijn rust tot in eeuwigheid, hier zal Ik wonen, want Ik heb ze begeerd* (Ps. 132:13-14).

Je kunt naar de buitenkant van Jeruzalem kijken, als een stad in Israël, of naar de gemeente en Gods kinderen nu.

Maar je kunt ook kijken naar wat er binnen de muren van de stad, binnen de gemeente en in de harten van mensen gebeurt.

Beide dingen zien we in Zacharia 12 gebeuren. En Zacharia 13:1 hoort daar eigenlijk nog bij, bij hoofdstuk 12.

Als eerste zien we de **buitenkant** van Jeruzalem. De stad wordt bedreigd. Dat gold toen, en dat geldt nog steeds.

Dat geldt ook voor de geestelijke stad Jeruzalem. De kerk, de gemeente, de kring van oprechte gelovigen wordt bedreigd. Maar God houdt Zijn kerk in stand. Het teken van het water van de Heilige Doop wijst daar ook op. God zal doorgaan van generatie op generatie met Zijn eigen werk. En de poorten van de hel zullen Zijn gemeente nooit overweldigen (Matth. 16:18).

Kijk maar mee in Zacharia 12.

In vers 2 staat dat de vijanden bedwelmd, uitgeput en krachteloos zullen worden.

In vers 3 staat dat de vijanden zich zullen vertillen aan die lastige steen, en dat zij eronder verpletterd zullen worden.

Vers 4 zegt dat de vijandelijke legers verblind zullen worden.

Vers 6 zegt dat de Heere kracht zal geven aan de leiders van Juda en dat zij hun vijanden in brand zullen steken.

En in vers 8 lezen we ten slotte dat wie zo klein is als David, tegenover de grote Goliath, door Gods bewaring toch staande zal blijven.

Dus, geliefde gemeente, vrees niet: God Zelf houdt Jeruzalem, Zijn gemeente en Zijn Kerk in stand. En de poorten van de hel zullen dezelve nooit overweldigen.

Want Sion is van God begeerd.

Zeker, de kerk wordt aan de buitenkant bedreigd en bestookt door de vijand. Maar ze wordt altijd en blijvend door God Zelf beschermd en bewaard.

Maar kijk eens naar vers 10. Daar komt ineens een wending. En die wending brengt ons bij ons eerste punt:

1. Stromende tranen

Nu gaat het niet meer over de buitenkant van de stad, maar nu lopen we als het ware de poort van de stad binnen. Nu gaat het verder over het binnenste van de stad Jeruzalem, over de gemeente, over Gods Kerk.

Nu blijkt dat de Heere niet alleen bevrijding geeft van vijandige machten, maar dat Hij ook een innerlijke verandering van Zijn volk tot stand brengt.

In hun wereldwijde isolement en hun grote nood zal God geestelijke vernieuwing geven. We lezen in vers 10: *Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enige zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.*

Buiten de stad is Gods bescherming. Maar binnen de stad, wat doet de Heere daar? Hoe werkt de Heere daar?

Daar gaat iets gebeuren *wat begint in God*. Het begint bij God, en de Heere Zelf belooft het te zullen gaan doen. *Ik zal uitstorten de Geest der genade en der gebeden*.

Ik zal *uitstorten*. U voelt wel, dat gaat niet druppelsgewijs, mondjesmaat of karig. Er wordt in overvloed en ruimhartig gegoten uit de hemel. Als de Heilige Geest straks op de Pinksterdag wordt uitgestort over Jeruzalem, en als Hij werkt in het midden van de gemeente en in ons eigen hart, dan komt Hij als een *stroom* die uitgestort wordt. Je voelt dat niemand dat kan tegenhouden. Een stromende rivier kan je immers ook niet tegenhouden. Je kunt het wel proberen, maar het gaat niet lukken. Er komt een moment dat je je verzet moet opgeven.

God begint Zijn werk in Jeruzalem, in de gemeente en in harten vol zonden en schuld. Hij doet dit met het uitstorten *van de Geest der genade en der gebeden*.

De Geest der genade is Hij Die leert smeken om genade, roepend: wees mij de zondaar genadig.

En de Geest der gebeden is Hij Die leert bidden en Die Zelf antwoord geeft op die gebeden. Zoals Psalm 81 vers 7 berijmd zingt: *Op uw noodgeschrei deed Ik grote wonderen*.

En wat gebeurt er dan in de stad Jeruzalem straks, in de gemeente en in harten van zondaars en Gods kinderen nu? Vers 10 zegt: *Dan zullen zij Mij aanschouwen*. Zij zullen Mij zien. Dat is het *eerste* werk van de Heilige Geest. Dat is altijd al zo geweest en dat is nog steeds zo: blinde ogen openen, en zij zullen *zien*. Ze zullen *Mij* zien, God, en *Hem* Die zij doorstoken hebben.

Wanneer is dat gebeurd, jongens en meisjes? Dat zij Hem *doorstoken* hebben?

Dat gebeurde op Golgotha. Toen de Heere Jezus aan het kruis hing. Toen Hij na Zijn zware lijden uiteindelijk stierf. Toen kwam er een soldaat. Een van de krijgsknechten doorstak Zijn zijde met een speer, en terstond spatte en stroomde er bloed en water uit. Als Johannes dat opschrijft, dan wijst hij terug naar deze tekst in Zacharia: Zij zullen zien in Welken zij gestoken hebben (Joh. 19:34, 37).

Ze zullen het zien. En zij zullen over Hem *rouwklagen*, als met de rouwklage over een enige zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.

Een stroom van zegen en genade wordt uitgestort over het huis van David, over de stad Jeruzalem, over de gemeente en in de harten van verloren zondaars. En wat gebeurt er dan?

Er komt een stroom van tranen. Bittere rouw, als om het verlies van een enige zoon. Sommige ouders onder ons weten heel goed hoe dat is. Wat het betekent om heel hard te huilen om het verlies van een eniggeboren zoon. Je hoop stond op hem, hij droeg je naam en hij zou de familie in stand houden, maar ineens ben je hem kwijt. Je bent je hoop kwijt, je bent alles kwijt.

Zo'n bittere rouw zal er zijn straks op de Pinksterdag, maar die is er ook nu. Als de regen van de Geest gaat stromen uit de hemel, en zij *en wij* het Woord horen: U hebt Hem gekruisigd, u hebt Zijn kroon gevlochten en Zijn beker gevuld!

Dan gaan hun en *onze* ogen open. En zij en *wij* zien wat we gedaan hebben.

We hebben met God gebroken en we hebben Zijn eniggeliefde Zoon doorstoken.

Kent u iets van die tranen en hartelijke droefheid naar God om wat u gedaan hebt?

Zij zullen zien wie ze zijn en wat ze gedaan hebben en hoe ze gezondigd hebben tegen een goeddoend God.

Door de Heilige Geest ontdekt aan hun zonde, aan hun schuld en aan de vuilheid van hun hart. En een bittere klacht welt op in hun binnenste. En een smartelijke roep klinkt naar omhoog: Wat zullen we doen? (Hand. 2:37).

Ze zien het en ze zullen rouwklagen. Zoals er in de verzen 12 en 13 staat: familiegewijs, de stam van David als de koningsstam, en de stam van Levi als de priesterstam.

Als teken dat God werkt in generaties en geslachten.

Maar tegelijkertijd is het heel persoonlijk: Nathan uit de stam van koning David, en Simeï uit de stam van Levi.

Dus familiegewijs en tegelijk heel persoonlijk.

Hier profetisch voorgesteld als een wonderlijke belofte aan de stad Jeruzalem.

Maar het is ook gegeven als een wonderlijke belofte aan de nieuwtestamentische kerk.

Een belofte van *klagen en wenen*.

Veel mensen hebben alleen maar oog voor de beloften van voorspoed, vreugde en vrede.

Maar de eerste belofte van het werk van de Heilige Geest is de belofte van wenen, van bitter kermen, van een gebroken en verslagen hart.

Zoals de Heere ook belooft in Ezechiël 20:43: *Daar zult gij dan gedenken aan uw wegen en aan al uw handelingen waarmede u u verontreinigd hebt, en u zult van uzelf een walging hebben over al uw boosheden die u gedaan hebt.*

Een stroom van tranen in Jeruzalem, in de gemeente, in families en in harten van mensen.

Is dat wat ook ons kenmerkt, *gemeente*?

Als de Heere uit de hemel op ons neerziet, ziet Hij dan iets van dit bij ons?

Dat die stroom van tranen er is, omdat wij gedaan hebben wat kwaad is in Uw oog?

Is dat wat onze *gezinnen* kenmerkt, gemeente? Het huis van David, het huis van Levi?

Het huis van... vult u uw eigen familienaam maar in.

Is dat wat ons *hart* kenmerkt, gemeente? Tranen, bittere tranen van verdriet en van droefheid naar God?

Immers *dán*, niet daarna, maar juist *dán* (als er een stroom van tranen gehuild wordt om zoveel zonden), *dán* zegt Zacharia 13:1: *Te dien dage*, zal er een Fontein geopend zijn voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinigheid.

Er komt een fontein van levend water voor een stroom van tranen.

Dan zal er in het moerbeidal, in het tranendal, een fontein geopend worden.

Dat zingen we eerst, voordat we verdergaan met ons tweede punt, uit Psalm 84 vers 3.

*Welzalig hij, die al zijn kracht
En hulp alleen van U verwacht,
Die kiest de welgebaande wegen;
Steekt hen de hete middagzon
In 't moerbeidal, Gij zijt hun bron,
En stort op hen een milde regen,
Een regen, die hen overdekt,
Verkwikt, en hun tot zegen strekt.*

Ons tweede aandachtspunt:

2. Levend water

Jongens en meisjes, waar denk je aan als er hier in de kerk kinderen gedoopt worden? Je denkt misschien aan: wat zien die kleine kinderen er toch leuk uit. Ja, dat vind ik ook, maar gaat het daarom?

Of je zegt: ik vind het zo schattig als ze gaan huilen, hoe harder hoe mooier. Ja, dat vind ik ook wel een beetje, maar gaat het daar echt om?

Nee, je zegt: ik heb heus wel goed geluisterd, het gaat natuurlijk om het water!

Precies, om dat andere mag je best wel glimlachen, maar het gaat om het teken van het water!

En als je aan water denkt, dan denk je aan..., nou bijvoorbeeld aan vieze handen. Mama zegt: zo kan je niet aan tafel, met die vieze handen. Je moet eerst je handen wassen.

Dus als je aan het doopwater denkt, dan denk je aan...? Aan een vies hart, dat vies is van zonde tegen de Heere God. Aan een zondig hart, waar hier in de Bijbel zo om gehuild wordt.

Het water van de Doop zegt, en dat is precies wat het teken betekent: Je zondige hart moet gewassen worden. En, dat zegt de Heilige Doop ook: er *is* ook *water* om je zondige hart te wassen. En dat wil de Heere ook doen. Graag zelfs, heel graag!

Je vraagt je misschien af: is er wel *genoeg* water voor zoveel mensen? Er wonen immers miljarden mensen op deze wereld!

Ja, er is genoeg voor iedereen. Maar de meeste mensen willen zich niet laten wassen.

Ze denken dat ze al schoon zijn. Dus je kunt je voorstellen dat het vooral *dié* mensen zijn, die zo moeten huilen om hun vieze, zondige hart, die vanmorgen hun oren zullen spitsen en zullen zeggen: Is er water, ook voor *mij*? Wil God ook *mijn* zondige hart afwassen van zonde en schuld?

Het antwoord is...: Ja. Er is water! Er is zelfs een *fontein* geopend. Denk maar aan een grote fontein op een groot plein, of in een groot park. Een fontein, dat is zo'n grote spuit van stromend en bruisend water. Een fontein geeft helder, zuiver, schoon en fris water. Dat water stroomt. Als je erin wast, daar wordt het water niet vies van. Het vieze

stroomt weg, en er komt weer nieuw schoon en fris water voor in de plaats (Openb. 22:1). En iedereen kan er ook bij komen. Iedereen mag zijn handen in het water doen. Er staat geen hek om een fontein, want een fontein is vrij toegankelijk. En het water van de fontein is nooit op. Het stroomt maar door. Een fontein geeft altijd water. Als de fontein kon praten, zou hij zeggen: Heb je dorst? Kom dan maar, en drink maar!

Je snapt ook wel, jongens en meisjes, dat het water van die *fontein* ergens heen wijst. Zoals ook het water van de Heilige Doop ergens naar wijst. Het water van deze stromende fontein wijst naar...? Nou, weet je, dan moet je nog even goed luisteren naar wat Johannes daarover schrijft. Ik zei het al eerder: Op Golgotha, als de Heere Jezus aan het kruis hangt en na een diep en zwaar lijden sterft, dan komt er een soldaat. En die steekt een speer in Zijn zij en terstond kwam er (staat in de Bijbel), direct spatte en stroomde er bloed en water uit. Een stroom, als een fontein, uit de zij van de gestorven Heere Jezus. Dus die fontein waar het hier over gaat, en het water uit dit doopvont, ze wijzen allebei naar het bloed van de Heere Jezus.

Dus met het ene oog zagen die huilende mensen de Heere, als een heilige God, Die de zonde niet kan en niet wil zien, en ze zagen ook zichzelf en wat ze gedaan hadden. Maar nu, in diezelfde tijd, stuurt de Heere het oog van die mensen op wat anders. De Heere zegt: U hebt de Heere Jezus doorstoken. U wilde Hem niet. U haatte Hem. Maar terwijl u Hem doorstak, was dit Zijn antwoord. En daar ga je stil van worden, jongens en meisjes: U stak Hem in Zijn zij... en (antwoord?): *er stroomde bloed en water uit*. Om u van al die zonde en schuld schoon te wassen. Al zijn uw zonden als scharlaken, dit water wast ze wit als sneeuw. Al zijn zij bloedrood als karmozijn, dit water wast ze wit als wol (Jesaja 1:18).

En dat alles doet de Heere in de harten en levens van mensen, die niet meewerken, maar die tegenwerken. Niet in de harten van vrienden, maar in de harten van vijanden! Een *eerste* blik op God, een eerst blik op Christus, doet een zondaar wenen, huilen. Het geeft een stroom van tranen in je hart, omdat je tegen God gezondigd hebt en Zijn Zoon hebt gekruisigd. Totdat de Heere Zelf op Zijn tijd ook een *ander* licht laat vallen op Hem, op Zijn Zoon, de Heere Jezus. Op de stroom van bloed en water uit Zijn zijde, die overvloedig genoeg is om al je zonden weg te wassen. Totdat God Zelf op Zijn tijd iets laat zien en geloven van dat onbegrijpelijke wonder van Gods liefde, juist voor het verlorene. Van Christus' liefde, juist voor Zijn vijanden. Van het feit dat Hij, Christus, gekomen is om vijanden te redden, om goddelozen met God te verzoenen en om misdadigers schoon te wassen van al hun zonden en schuld.

Die *eerste* blik op Hem verwondt en priemt diep in een hard en zondig hart. Maar die *tweede* blik op de Heere Jezus, die geneest en heelt dat gebroken hart.

Als de Heere ons bij het licht van de Heilige Geest laat zien, dat er inderdaad een Fontein geopend is tegen de zonde en tegen de onreinigheid. Namelijk de fontein van het bloed van de Heere Jezus Christus, dat wast en reinigt van alle zonden.

Geliefde gemeente, dit hebt u nodig. Ouders, dit heb je nodig, dit hebben je kinderen nodig. Persoonlijke kennis van deze *twee* aspecten, van deze *twee* kanten van Gods werk. Het ene kan en gaat niet zonder het andere.
In het Koninkrijk van God wordt altijd geklaagd en gezongen.
Want Christus verwondt en Hij heelt.

Voor het eerst, maar ook steeds weer opnieuw. Immers, in het hoofdstuk over de dankbaarheid zegt de Heidelbergse Catechismus dat we onze zondige aard *hoe langer hoe meer* leren kennen.

Opwas in en vooruitgang op de weg van de genade betekent, dat je dieper gaat kijken in je zonden en verlorenheid. Dat je dieper en hartelijker gaat klagen omdat je zo gezondigd hebt tegen een goeddoend en genadig God.

En tegelijkertijd mag je meer en meer met vreugde water scheppen uit de Fontein des heils (Jes. 12:3).

Want wat heb *ik* Hem schandelijk behandeld.

En wat behandelt *Hij* mij geduldig, genadig en goed.

Jongens en meisjes, wat betekent het dat je gedoopt bent? Het betekent dat je hart zondig en vuil is. En het betekent dat er water is, genoeg als van een fontein, om je hart schoon te wassen. En dat water, dat wijst naar het bloed van de Heere Jezus.

Door Zijn werk, door Zijn gehoorzaamheid, lijden, sterven en opstaan uit de dood, kan en wil de Heere je een nieuw hart geven.

En de Heere zegt erbij, en Hij herhaalt het steeds weer: Kijk, zo doe ik dat! Ik wil je hart écht heel graag schoon wassen.

Kom dan, jongens en meisjes, bij Mij. Geef dat zondige en vuile hart dan aan Mij. Roep dan toch, net als Bartimeüs, tot Mij: ‘Zoon van David, ontferm U over mij! Vergeef toch uit genade al mijn zonden. Kom toch zo, kinderen, met je zondige hart naar Hem toe!

Geliefde gemeente, dat is het hardste woord van het Evangelie: *Kom!*

Kom, tot de Fontein van het levende water.

Kom, laat uw zonden afwassen. En kom, laat u met God verzoenen.

Bent u vol van onreinheid, vol van vuilheid? Probeer dan niet uzelf te verbeteren. Maar kom, hier is een fontein geopend en beschikbaar voor u!

Bent u vol van zonde en slechtheid? Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden (1 Joh. 1:7).

Zie op de gekruisigde Christus en ween. Huil om uw zonden.

Zie op de gekruisigde Christus en laat u troosten. Want er is vergeving en verzoening bij God, om Hem.

Tot slot, kinderen van God, er is een fontein geopend tegen de zonde en onreinheid. Ook tegen *blijvende* zonden, ook na ontvangen genade.

Er is maar één plaats om naartoe te gaan met onze tranen. Tranen die bitterder proeven dan ze in het verleden ooit geproefd hebben.

Er is maar één plaats om heen te gaan met onze tranen. Laat ons met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der *genade*, tot deze geopende fontein Christus.

Steeds weer en blijvend vragend om de afwassing van onze zonden en om de vernieuwing van ons hart en leven. Hij kan en wil volkomen zalig maken degenen die door Hem tot God gaan (Hebr. 7:25).

En Hij wil ons ook meer en meer verzekeren van Zijn genade door onze blik te richten op deze fontein en op dat bloed van Christus.

Ons leven ligt alleen in Christus. Ons behoud ligt alleen vast in Hem.

Alle zekerheid ligt buiten ons, diep verankerd in Zijn bloedige sterven aan het kruis en in Zijn opstanding uit de dood.

Geliefde gemeente, onbekeerde vrienden, er is water genoeg om uw zonden te wassen.

Er is een Fontein geopend voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinigheid (Zach. 13:1).

Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden.

Dat hebt u vaker gehoord. Maar leeft u nu ook van dat bloed? Of houdt u nog steeds uzelf overeind?

Hoe moet het dan verder met u? Met u, die geen bittere tranen kent? Levend zonder het water van deze fontein, en buiten het bloed van Christus?

Hoe komt u toch ooit tot vrede met God en tot rust in uw ziel zonder Christus?

En hoe gaat u straks sterven zonder Hem?

Hoe kan ik u toch vanmorgen overtuigen van de absolute noodzaak van Christus? Uw ziel moet gewassen worden in het bloed van het Lam! Nog wordt u persoonlijk genodigd: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke* (Joh. 7:37). Nu is het de welangename tijd, de dag der zaligheid. Straks is het misschien te laat.

Want, lieve mensen, hier geen tranen, betekent: straks tranen.

Hier geen verdriet, betekent: straks verdriet.

Hier geen rouw, betekent: straks rouw.

Want, zo schrijft Johannes in Openbaring 1:7: *Zie, Hij komt met de wolken, en alle oog zal Hem zien, ook degenen die Hem doorstoken hebben; en alle geslachten der aarde zullen over Hem rouw bedrijven.*

Geliefde gemeente, laat u toch vandaag nog wassen van uw zonden, en door het bloed van het Lam met God verzoenen!

Amen.

Slotzang Psalm 36:3

Bij U, HEER, is de levensbron;

Uw licht doet, klaarder dan de zon,

Ons 't heuglijk licht aanschouwen.